SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXIII. évfolyam/3. szám

A várakozás gyümölcse

Amennyiben az apostolok jövőképét vizsgálnánk aszerint, hogy vajon milyen jövőt képzelhettek maguknak a Golgotára vezető úton, amikor látták Mesterüket a keresztet vinni, és mit tartottak fontos tennivalójuknak később, a húsvéti, és majdan a pünkösdi események után, kétségtelen, hogy egymásnak teljesen ellentmondó képet találnánk. Egy új tanév kezdetén talán egyes diákok, tanárok, családok számára borúsnak tűnhet az új tanév. Meglehet, hogy a jövőről alkotott képünket a családi események is megterhelik, ami miatt nagyobb tehernek éljük meg a várható kötelességeink teljesítését, mint amilyenek valójában. Ilyenkor mi is Mesterünk botladozását éljük át, amit az apostolok tehetetlenül szemléltek. A krisztusi örömhír azért is nagy jelentőségű, mert Ő minderről előre beszélt, és nekünk is ugyanazt üzeni: "...harmadnapra feltámadok!" Péterrel együtt talán mi is szeretnénk sokszor, hogy mindezek ne történjenek meg, de Jézus minket is bátorít és biztat, hogy higgyünk benne. Ő nem "formáknak megfelelő" hitet kér tőlünk, hanem hogy szívünk mélyén bízzunk benne, és keressük a vele való találkozások lehetőségeit. Feltámadása után az apostolok, bár küszködtek a történtek megértésével, mégis összejöttek és együtt imádkoztak. Így várták együtt a pünkösd ünnepét anélkül, hogy tudták volna, hogy az milyen változást fog hozni az életükben. Mi is így kezdjük az új tanévet, és igyekezzünk rendszeresen találkozni a krisztusi tanítványok közösségével a hétköznapi szentmiséken is, és együtt kérjük az Urat, hogy növelje bennünk is a hitet. Hisszük, hogy az Úr el fog jönni, és ígéretéhez híven megadja a Lélek ajándékait mindazoknak, akik állhatatosan kérik azt tőle. Így várakozásunk nem lesz eredménytelen!

Tampu-Ababei József plébános

Mottó:

"Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket."

(Mt 11,28)

Életünk folyamatos zarándoklat

"...csak lábujjhegyen, halkan!: apáink hűlő, drága arcán járunk."

Nem is lehetne szebb kezdés a zivataros, nemzetünket szétszóró, majd' egyszáz esztendő emlékezetére, és Ferenc pápa június elsejei csíksomlyói szentmiséjére megszervezett plébániai zarándoklat érzelmeinek megidézésére, mint Farkas Árpád erdélyi költő 1968-as – Apáink arcán – költeményének fenti sorai.

Beszámolóm sem nem kronológiai, sem nem precíz, hanem saját nyelvezetű, a lendület és az érzelem vezérli tíz ujjal kattogó billentyűzetemet. Olyan Ábeles, s persze remélhetőleg Timi is hozzáír, hisz a felkérést ketten kaptuk. Jó is, hogy így van ez!

Amint kiderült az időpont és a helyszín úgy február tájt, rögtön mondtam Abi atyának, s persze otthon is, hogy egy életem, egy halálom, nekem, nekünk ott a helyünk a csíksomlyói nyeregben, hisz még soh'se voltunk, s a pápát sem biztos, hogy földi életemben láthatom még egyszer. Persze kirándulni, sokat gyalogolni korántsem szeretek, s ez még az enyhébb kifejezés, de a közösségért mindent!

Ugye, megszervezed, Abi atya?! – Ő szívesen támogatja, ha valaki megszervezi. S lám-lám, a végén ő lett a valaki. Áldassék is érte, valahányszor megemlegetjük! Végül is ő hazament, sőt még Hazább, túl az ezeréves határon, ahol mégsem görbül a gerinc!

Sok(k) lenne az említésre méltó események sora, de már az első napon az maga pikáns volt, hogy az épp felújítását kordonok között átélő kolozsvári Szent Mihály templomba Abi atya ottani kedves plébános barátja mintegy becsempészte a csapatot, és csodálatos ismertetést tartott – csak nekünk – a székesegyház történetéről,

Tartalom

A várakozás gyümölcse 1
Életünk folyamatos zarándoklat 2
A test teológiája 5
Maradjatok bennem, és bő termést hoztok 6
Értetek adatik 7
Kriszta nővér levele a Pestszentlőrinci Főplébánia híveinek 8
Nyáron is merítkezni 8
Bérmálkozásom 11
A Missziós Kereszt várása 12
Családfagyógyító szentmisék 2. rész 14
Historia Domus 20. rész 16
Templomunk felújításáról 18
Ifizsinat 19
Plébániánk hírei, információ 20

belső szakramentumairól. Így egy órában máris beszippantottunk vagy 600 évnyi történelmet egy kis székely papi humorba csomagolva, mert az kell a túléléshez.

Mondanom sem kell, hogy nagy csapat vágott neki az 5 napos, közel 1.800 km-es buszos útnak, unoka és nagymama, nővérek és atyák, házaspárok és szólók egyaránt boldogulni kívántak, hisz oda- s vissza szinte "harapni" lehetett a Szentlelket, annyira egy cél lebegett előttünk, vagy több is külön-külön. Előreugorva: olyan is volt köztünk, aki annyira szemfülesen közel helyezkedett a pápamobilhoz, hogy az autóból félig kihajolva a híveknek integető Ferenc pápát zsánerfotóval lekapta, és másnap már édesanyjával együtt ezt a képet viselte a pólóján. Zseniális időzítés! No, de ne szaladjunk ennyire előre!

Annak többen külön is örültünk, hogy Bandi-joe (ki ne ismerné dr. Szabó Endrét) különféle fúvós és pengetős hangszeren játszott hallgatót, éneklőt és talpalávalót a hosszú úton, bár a tánclépések az utasok részéről hogy-hogy nem, folyton-folyvást elmaradtak, hisz sokat mondok, ha volt egyhúztomban 500 méter egyenes út Erdélyben és Moldvában összesen. S közben ő és Abi atya is mesélt a tanult, vagy megélt történelemről, tényszerűen és keserédesen.

Este 10 órára érkeztünk a csíkrákosi Cserekert fogadóhoz, ahol természetesen 3 fogásos meleg vacsora fogadott bennünket kellő repetával, sőt, a pálinka és a rafinált affináta (áfonya likőr) készletet sem tudtuk kiinni, pedig derekasan küzdöttünk az 5 nap alatt, még a szállásunkon is.

Gyergyó, Tordai hasadék, Békás szoros, Gyilkos-tó és a sokféle havasok mind-mind része ma már egy "szimpla" erdélyi túrának, ezeket nézzétek meg ti is személyesen. Azért az mégis kikívánkozik belőlem, ha nem is tudtunk ellátogatni, de legalább integettünk Gyergyóalfalu felé, mert Timi anyai dédapja onnan származott el Budapestre, még a nagy háború előtt. Ám ami engem legjobban magával ragadott, az csak ezután jött, amikor Gyimesbükknél, a Tatros folyó mentén elértük az ezeréves határt, és átmentünk Moldvába. Ott olyan volt a táj, hogy most is beleborzongok, ha rágondolok. Pont olyan volt a látvány, mint egy óriási terepasztal szépen elhelyezett fenyvesekkel a szinte festményszerű, élénkzöld hegyoldalon. S itt is, ott is egy-egy magányos fenyő, mint jelzés: ember, nem vagy egyedül, mert ottan fennebb várnak ám a testvéreid!

Lujzikába mentünk (Lujzikalagor), Abi atya szülőfalujába, ahol fogadtak bennünket a nővérei, sógorai le- és felmenő rokonai, nagy boldogságosan. Újra magyarul misézhetett a véreinek, s most a szomszédos plébániánkról Mahi atyával együtt tehette ezt. Gondoljátok végig, egy tamil pappal magyarul a csángóknak az ezeréves határon túl! Felemelő és megrendítő volt.

Azt a vendéglátást is megemlegetjük még, olyan szeretetteljes volt, kicsit kevertük a nyelveket, no, nem azért mert 62 fokos volt a welcome-drink, hanem mert örömünkben próbáltunk persze egyszerre beszélni, és azt megkeresni, ami természetes módon összeköt bennünket: hogy kell az Izabella szőlőt kapálni és metszeni, meg milyen is volt a sógoroknak az az "olasz

meló". Hisz a földön járunk, meg kell élni a nap alatt, ám a harangszóra együtt hajlunk meg, és vágyakozva nézünk egy Istenünk egére. Dejszen jól van, jönnek ők még a mi utcánkba, ha máskor nem, hát az Eucharisztikus Kongresszusra. Lesz mivel várnunk őket is!

A Szentatya arany rózsát adott Babba Máriának, ma is ez van előttem, mint örök mementó utunk eredeti céljáról. Ezt őrizem, mert ez volt számomra a szakrális tető. Nyilván nem teológiai csúcspont, hisz nem is azért mentünk százezeren fel a nyeregbe, hanem azért, hogy egy torokból és egy szívből énekeljünk és dicsérjük az Urat, mi itteni és ottani magyarok, székelyek, csángók, románok, cigányok és így tovább, Isten hívő népei.

Zuhogó esőben, kicsinyég lekanyarítva az utat, hogy majd a szántóföldön rövidebb lesz, ragadó sárban, dagonyában indultunk, botot, bicskát itthon hagyva, nehogy ne engedjenek majd be az ellenőrző kapukon, a ne-tudd-kik. Nekem nagyon fájt minden lépésnél a derekam, ezért jócskán lemaradtam a csapattól, még Timi is csak a falu szélénél várt meg, ahol románul beszélők közé soroltunk be. Krisztus értem is szenvedett, sőt meghalt, én meg itt nyavalygok egy kis derékfájás miatt. Hát, azért sem adom fel, gondoltam, és felajánlottam a fájdalmamat Krisztus sebeiért.

És lőn, amint a síkságot magam után hagytam, úgy egy-két kilométer múlva, az emelkedő elején, mintha elvágták volna kínlódásomat. Persze, még legalább 1 órát kellett felfelé kaptatnunk. S láss csodát, mire a pápa megérkezett, az eső is elállt, s a felhő mögül már a nap is azt figyelte, hogyan bukkan fel a szeretet az emberek szívében.

A 80-as években Timi Temesvárra járt nagymamájával, én a debreceni egyetemi kollégiummal tettem nagy erdélyi körutat, még a vad „Csau" időszakban, majd marosvásárhelyi lánynak „csaptam" a szelet, még a rendszerváltás előtt, hiába. 2000-ben már Timivel, és akkor még csak Soma gyerekünkkel együtt jöhettünk körútra Brassóból Lőrincre származott szomszédainkkal, akik a fél lépcsőházat elhozták erre csupán barátságból. Azóta eltelt majd' egy emberöltő.

Csíkrákosi búcsúestünkön a fogadóban aztán a helyi banda mindenkinek elhúzta a nótáját.

Már tudjuk, hogy akkor és most érkeztünk HAZA!

Soraimat Áprily Lajos Tetőn versének utolsó mondatával zárom: "Tekintetem szárnyat repesve bontott, átöleltem a hullám horizontot. S tetőit, többet száznál és ezernél – s titokzatos szót mondtam akkor: Erdély."

Timi és Ábel a mindenféle rengetegből
Fotók: Gyarmati Robin

A test teológiája

- Kismaroson jártunk lelkigyakorlaton

Május utolsó hétvégéjén a Ciszterci nővéreknél Kismaroson 17 házaspárral vettünk részt egy Testteo's hétvégén. A lelkigyakorlat témája Szent II. János Pál pápa: A Test Teológiája című gazdag tanítása volt, melyet még a 2018-as családi tábor alatt ismertünk meg. Karol Wojtyla már pápává választása előtt, imádságos lelkülettel, éveket dolgozott a kéziraton. Miután pápává választották, inkább úgy döntött, hogy a szerdai audienciák alkalmával fejti ki e tanítást, ezért 129 alkalommal beszélt erről 1979 és 1984 között. A tavalyi tábor után többünkben felmerült, hogy ezt a csodálatos kincset meg kéne ismertetni házaskörünkkel, s más házaspárokkal is, akik nem jutottak el a táborba. A tanítás komoly teológiai mélysége miatt úgy éreztük, mi még nem tudunk eleget ahhoz, hogy ezt tovább adjuk. Végül a Testteo'-val foglalkozó csapat nagy örömünkre elvállalta, hogy tart egy hétvégi lelkigyakorlatot.

Ez volt a második alkalom, hogy a Testteo' stáb – akik önkéntes fiatal házaspárokból, fiatalokból, megszentelt életűekből áll – kifejezetten házaspárok számára tartott lelki hétvégét. Sokan úgy gondolják, hogy a Test Teológiája csak fiataloknak szól, főleg a házasság előtti tisztaságról, hiszen sok szó esik férfiról, nőről, szexualitásról. Pedig ez csak egy szelete a tanításnak. Akik részt vettek a hétvégén, tanúsíthatják, hogy ennek a biblia alapokon nyugvó tanításnak nagyon sok területe van, s minden korosztályt érint. A bíboros érsek arról gondolkodott el, mi értelme annak, hogy Isten férfinak és nőnek teremtett minket, és megváltani is ekként fog. A mai felborult világunkban, ahol még néhol a férfi és nő fogalmát is kifordítják, eltorzítják, fontos, hogy még tisztábban lássuk Isten tervét az emberrel. Az előadások elején szó esik a teremtésről, miért is lettünk TEST-ben teremtve, milyen lehetett a bűnbeesés előtt a paradicsomban, mi történt a bűnbeesés után. Választ kaphatunk rá, hogy a mennyek országában miért nem fogunk már házasodni. Tanulhatunk arról, hogy válhatnak a házaspárok egymás számára igazán ajándékká, s hogy mit jelent, mint házaspár IKON-nak lenni, mely Isten szeretetére mutat rá.

A hétvégén a komoly előadások mellett nagyon mély s őszinte tanúságtételeket hallhattunk. A program sokszínűségébe belefértek kiscsoportos beszélgetések, házasparos idő is. Egyik este házaspárok útját jártuk a monostor gyönyörű kertjében mécsesekkel és idézetekkel kirakott ösvényen, másik este gitáros dicsőítésen vehettünk részt. Töltődhettünk csendes szentségimádáson és szentmiséken is. Külön öröm volt, hogy a szervezők s előadók mellett Babos Áron atya is velünk tartott a hétvégén, szentségek kiszolgáltatásával közelebb emelve bennünket az Úrhoz.

Hálásak vagyunk, hogy részt vehettünk ezen a hétvégén, s szívből ajánljuk minden fiatalnak s régebb óta fiatalnak, pároknak és házaspárnak, hogy ha lehetőségük nyílik részt venni egy ilyen hétvégén, ne habozzanak, menjenek el, s tapasztalják meg az Úr szeretetét és tervét az emberrel kapcsolatban.

Fábriné Nagy Szilvia

„Maradjatok bennem, és bő termést hoztok”

Idén a **Jézus Szíve Nővérek** által szervezett **családi tábor** helyszíne a Bakonyban, **Városlődön** volt. A tizenhat résztvevő családból tizenkettő a Főplébániához tartozik, ezért külön áldás, hogy József atya volt a tábori lelkészünk. Ez év mottója az Eucharisztikus Kongresszus jegyében: "Maradjatok bennem és bő termést hoztok". A mottó kapcsán feltettük a kérdést, hogy mit jelent az Úrban maradni és hogyan lehet gyümölcsöző a családi életünk. Ebben az évben nagy hangsúlyt fektettünk a családi beszélgetésekre, amikor az egész család együtt beszélgethetett előre kigondolt témák alapján, mint például a közös étkezés otthonainkban, valamint az Úr asztala körül. A gyermekek természetesen korosztályuknak megfelelően adhattak hozzá a beszélgetéshez. Nagy öröm volt számunkra, amikor a családok visszajelezték, hogy a tábort a békesség lelkülete hatotta át. Egy édesanya arról számolt be, hogy a tábor óta a szokásosnál is nagyobb hangsúlyt fektetnek a közös étkezésekre, ami segíti a család egységét.

Néhány kép a családi táborról:

„Értetek adatik”

A **Jézus Szíve Gyermek Tábor** Nógrád megyében, **Ráróspusztán**, az Ipoly mellett zajlott. A táborban negyvenhárom gyermek és közel húsz vezető vett részt, köztük Kelemen Imi atya és káplánunk, Áron atya. A tábor mottója az utolsó vacsorán hangzott el Jézus szájából: Értetek adatik. A táborban nagy hangsúlyt fektettünk a szentmisére való felkészülésre, amit még egy nagy, saját készítésű ostya is különlegessé tett. A gyerekeknek és a fiatoknak lehetőséget adtunk, hogy tevékeny részesei legyenek a szabadtéri szentmisének. A tábor egyik fénypontja a Párizs-patak völgyében bemutatott szentmise volt, amit a palóc Grand-Canyonnak is hívnak. Ide zarándokolt az egész tábor és útközben gyűjtenünk kellett valamit, ami a bűneinket jelképezi. Ezeket letettük az Úr oltára elé. A szép lelki programok mellett sok szabadidős, kreatív tevékenységre is volt lehetőség, mint például kézműves foglalkozások, méta, éneklés, úszás az Ipolyban.

Adrienn nővér

Néhány kép ízelítőül:

Kedves Pestszentlőrinci Főplébániai hívők!
Kedves barátaim!

Nem tudtam, hogy már elterjedt a hír, hogy három év USA-ban töltött szolgálatom után visszatérek Magyarországra. Nagy örömmel fogadtam a küldetést, hogy a három nővér mellett új lendülettel és buzgósággal hirdethetem az Isten országát. Sokan kérdezhetik, hogy hol voltam ebben az elmúlt három évben. A Heart of Jesus Retreat Center lelkigyakorlatos központban voltam, amely Santa Ana városában található, közel a Csendes Óceánhoz. Szép, nyugodt helyen fekszik és évente több, mint 14000 emberrel találkozhattam a lelki napokon keresztül, amit az ottani plébánia közösségeknek és a katolikus iskolában levő diákoknak tartunk. Jó missziós munka ez és az a szép, hogy most már vannak szülők, akik gyerekként szintén nálunk voltak, és most már hozzák a gyerekeiket, és örömmel számolnak be lelki élményeikről. Emellett több nővérrel együtt dolgozhattam, akikkel még nem laktam, és mondhatom, hogy sokat gazdagodtam jelenlétükben és örömmel szolgáltunk.

Külön öröm volt a szüleim számára az elmúlt három év, mivel havonta egyszer találkoztunk. Sokat beszélgettünk és többször volt lehetőségem a testvéreimmel is találkozni. Nagy öröm volt számunkra és ajándékként fogadták ezt az időt. Akik már találkoztak a szüleimmel, tudják, hogy bennük is van missziós lendület, úgyhogy mikor hallották, hogy visszatérek Magyarországra, nagy örömmel fogadták ők is.

Mi lesz az itteni feladatom? Nem más, mint a közösségé: teljes mértékben hirdetni Isten országát.

Kérem, hogy kérjétek Isten szolgálója, Péterfy Ida nővérünk közbenjárását, hogy mindig Jézus Szíve és akarata szerint tevékenykedjünk. Isten áldjon mindannyiunkat!

Sok szeretettel és imával:
Stafford Kriszta nővér SDSH

Nyáron is merítkezni

A Mélyforrás közösség idei tábora Diósjenőn

A Mélyforrás Közösség megalakulása óta minden évben nyári családi tábort szervez, amikor a gyerekek tanévzáróját követően ebben a kötetlenebb formában, a gyerekekkel együtt a közösség megünnepli és lezárja a kétheti rendszeres találkozással járó évet.

Fontos, hogy gyerekeinknek is megmutassuk, továbbadjuk az Isten felé forduló, belőle forrásozó közösség erejét. Ahogy gyermekeink nőnek, örömmel látjuk, hogy az elvetett mag talajra talál. Idén a már nagykamasz korosztályba lépő gyermekeink „ingáztak" a családi közösség és a korcsoportos közösség között, de közben elláttak a rájuk bízott feladatokat és figyelni tudtak a kisebbekre, megosztották idejüket és figyelmüket velük is.

A tábor 2019. július 28-án, vasárnap kezdődött Vácon a Bazilikánál, ahol szentmisén vettünk részt. **A misén a mi ifjaink ministráltak, volt, aki életében először.** Az újdonsült ministránsra mindannyian nagyon büszkék voltunk.

A mise után a Duna parton sétáltunk, megebédeltünk, majd fagyiztunk a Főtéren.

A fagyizást követően megnéztük a **Memento Mori kiállítást**, majd sietősen indultunk Diósjenőre, ahol a szállásunk volt, mert gyönyörű, de igazi zuhéval fenyegető felhők gyülekeztek a fejünk felett.

A vacsorát követő esti imában mindenki megfogalmazhatta a táborral kapcsolatos elképzeléseit, várakozásait. Közös nevezője volt az imáinknak, hogy tudjunk Isten akaratára hagyatkozni, így tudjunk jelen lenni. Az esti és reggeli imádkozást Péter és Kriszta vezette. Az imádkozások alkalmával mindig énekeltünk is, mert ezt egyre fontosabbnak tartjuk közös együttléteink során.

Az esti imát és a kicsik fektetését követően – a szerdai nap kivételével – minden este lelki program zárta a napot.

Az idei táborban **Jean Vanier: A közösség** című könyve köré szerveztük lelki programjainkat.

Hétfőn Nagyorosziba mentünk, majd onnan Drégely várát látogattuk meg. A túra nagyobbik részét esőben tettük meg, az eső elállását követően pedig az ismételt napsütéstől szinte gőzölgő talajon meneteltünk tovább. **Mire a Tsitári forráshoz értünk**, ami Drégelypalánk és Hont között található Mária kegyhely, a társaság nagyobbik része igencsak elpilledt.

A zarándokhely misézésre alkalmas módon lett kialakítva. Itt csatlakozott hozzánk Abi atya. A forrás vize mindenkinek igazi felfrissülést jelentett. A fák lombja hűsítő pihenést biztosított és mire Abi atya megérkezett, már virágcsokrok és virágfűzér díszítették az ideiglenes oltárt. A mise Katáért szólt, halálának második évfordulóján. *„Úgy lesz jó, ahogy lesz…"*- mondta Csaba, Kata férje az első esti imánk alkalmával. Megható, felemelő és gyönyörűséges volt ez a mise, mindannyian közelebb érezhettük magunkat Istenhez és Kata is nagyon ott volt velünk, a szívünkben, a virágokban, a lombok között simogatóan átszűrődő napsugarakban.

Innen nehéz folytatni a beszámolót, mert hát egyszerre könnyű és nehéz szívvel indultunk tovább, profán programjaink felé.

A Misét fagyizás követte Rétságon, ahol a tavalyi év díjnyertes fagyiját is megkóstolhattuk.

Diósjenőn pihenés és a szállás saját medencéje várt ránk.

Esti lelki programunkon Abi atya is részt vett. Vele közösen folytattuk az előző nap elkezdett témát, mert *Jean Vanier* gondolatai mentén, mi is konkrét megfogalmazását akartuk adni közösségi céljainknak.

Kedden Kismarosra mentünk, ahonnan

kisvonattal utaztunk tovább **Királyrétre**, s örömünkre a kirándulásra Abi atya is velünk tartott.

Királyréten a Hiúz Ház Erdei Iskola és Látogatóközpontban egy lelkes és hiteles, nagy tudású természetfotós, Potyó Imre előadását hallgathattuk és nézhettük meg, aki a legkisebbekben és a legnagyobbakban is meglátja a teremtett világ szépségét.

Abi atyától itt vettünk búcsút, akit kötelezettségei hazaszólítottak. Ezúton is köszönjük, hogy velünk volt – igazán velünk volt.

A szerda a nagy túra napja volt a **Csóványosra**. Ez a nap délutáni esővel fenyegetett, ezért a csapat igyekezett minél hamarabb elindulni. Volt egy második csapat is, akik a kisebb gyerekekkel indultak egy rövidebb túrára. A Csóványos meghódítói idő előtt teljesítették a tervet, és még az eső megérkezése előtt csobbanhattak a szállás medencéjének vizébe. A medence kicsiknek és nagyoknak egyaránt igazán jó mókának bizonyult, és sok alkalmi beszélgetés helyszínévé vált.

Az esti ima már a szalonnasütő hely körül zajlott, mert ez volt az utolsó nap, ahol minden táborozó jelen tudott lenni. Az eső néhány csepp formájában megpróbált ránk ijeszteni, de mi kitartottunk, és sikerült a vacsoránkat megsütögetnünk. (Kitartásunk erős támogatója volt éhségünk.) Éjszakába nyúló beszélgetés és párhuzamosan az ifjak zenés mulatozása zárta a napot.

Csütörtökön a reggeli imát és a reggelit követően a Nógrádi várat látogattuk meg, a vár lábához vezető utat az ifjúság traktor által vontatott pótkocsin tette meg. Igazán jó móka volt!

Az ebéd után, amit már a szálláson fogyasztottunk el, Áron atya is megérkezett hozzánk. Délután jó hangulatú, ráérős beszélgetést követően Áron atya szabadtéri misét tartott a Nógrádi várban, amit a délelőtt folyamán tett látogatásunk alkalmával szabadtéri misére alkalmasnak találtunk. Kissé sietősen kellett tovább indulnunk a következő programra, ami vad etetés volt. Itt ismét pótkocsi

platójára szállhattunk. A vadakat nem mi etettük, de az etetés kapcsán nagyon közel kerülhettünk az egyébként igen félős állatokhoz és hozzáértő vezetésben volt részünk.

Az esti lelki programnál Áron atya is csatlakozott hozzánk, folytattuk megkezdett témánkat. Köszönjük Áron atyának, hogy eljött, hogy gondoskodott rólunk és egy kicsit velünk tudott pihenni.

Péntek a hazautazás napja volt. A reggeli imádkozás után még együtt megreggeliztünk. A szállásról való kijelentkezést követően utoljára csobbanhattunk egyet a medencében, aztán ki-ki elindult haza.

Köszönetet mondunk a tábor szervezéséért Dórinak, aki táborozásunk során szűkebb hazáját is megismertette velünk, szeretettel és lelkesen.

A reggeli ima összegzése is volt az együtt töltött napoknak, de ismét Csaba szavait idézném, aki megismételve nyitó gondolatát így búcsúzott az idei tábortól:

„Úgy lesz jó, ahogy lesz…”
Egy angyal vigyázta minden pillanatunk.
(Váci dóm)

Erdős-Varga Júlia

Bérmálkozásom

Sziasztok,

Fierer Peti vagyok, 26 éves, aki végre kijelentheti, hogy bérmálkozott. József Atya megtisztelő kérésére igyekszem leírni, hogyan is kerültem a plébánián vezetett csoportba, és hogy most, vagyis a bérmálásom után mi változott meg bennem.

Az idáig vezető út mindennek nevezhető, csak éppen egyenesnek nem. Ezt az éveim számai is tükrözik.. Gimnáziumban két legjobb barátommal kezdtem már el két különböző plébánián a felkészítőket, és egészen addig csináltam is, amíg tartott a lelkesedés. Nem mondanám, hogy komolyan vettem, mert nem vettem komolyan. Fiatalabb voltam, túl akartam lenni rajta és még csak nem is a saját döntéseim vezéreltek, hanem a barátaim.

El kellett, hogy teljen körülbelül 10 év ahhoz, hogy ezeket a sorokat leírhassam. 10 év.

Lassan, de biztosan. Mondjuk biztos se volt, legalábbis nem igazán hagyatkoztam a Szentlélek vezetésére, ami az életem egy-egy területén sajnos nagy problémákkal szembesített. Többször saját hibáim árán kellett, hogy okuljak. De ha a Jó Istennek terve van Veled, akkor előbb vagy utóbb úgyis valamilyen úton-módon közel hív Magához. Mivel biztos, hogy van terve veled, egyszerűbb, hogyha megtudod mielőbb, hogy mi az. Nem kell éveket ahhoz várni, hogy megkérdezd: Mi a terved Velem? Bármikor megkérdezhetitek, miért várnátok?

Ehhez, hogy fel tudd ismerni azokat a dolgokat, kegyelmeket, személyre szabott gondolatokat, amiket a Jó Istentől kapsz az életedben, egy gyakorlatias és imádságos felkészítés tény-

leg hozzá tud segíteni az imaéleted elmélyülése mellett. Ezúton szeretném megköszönni a felkészítést József Atyának és Ágnes nővérnek, akik áldozatos munkával segítettek mindannyiunkat a bérmálkozásig

Hogy mi változott meg azóta? Jó kérdés, szerintem még én sem tudom. Talán, hogy már merek szólni a munkahelyen a káromkodás miatt? Vagy, hogy többször tudok áldozatot hozni egyes helyzetekben?

Nem tudom, de azt igen, hogy amióta közelebb kerültem a Szentháromsághoz, azóta ez a legszilárdabb dolog az életemben. Pár éve el sem tudtam volna képzelni, hogy ilyen vagy hasonló dolgokat osszak meg az életemből és most tessék. Ugyebár Isten útjai igencsak kifürkészhetetlenek.

Sok bátorságot és jó felkészülést kívánok mindenkinek, aki olvassa ezeket a sorokat és azoknak is, akik nem.

Fotó: Gyarmati Robin

A Missziós Kereszt várása

A Missziós Kereszt plébániánkra érkezik! Hallottuk az örömteljes hírt. Már olvastunk a Keresztről, volt az imacsoportban, aki látta is és imádkozott előtte, megszólítva az Urat és kérve a Szentek közbenjárását.

De ez mégiscsak más, hogy a Missziós Kereszt „jön” el hozzánk s a mi templomunkban, előtte imádhatjuk az Urat!

Elsők közt jelentkeztünk, hogy vállalunk egy óra őrséget a Keresztnél.

Fontosnak tartottuk, hogy vendégeket is hívjunk erre a hétvégére, hisz a misszió szó küldést, küldetést jelent és szinonimái a hittérítés, evangelizáció, igehirdetés. Ezért a Kereszt érkezése előtt egy héttel, meghívókat (szórólapokat) osztottunk a Lőrinci piacon, és próbáltunk beszélni a Missziós Keresztről, ahol volt fogadó készség. Ha csak egy ember is eljött a Kereszthez, már megérte!

Mi elkezdtük a készületet. Hetente egy alkalommal találkoztunk és imádkoztunk együtt.

Hetekkel a Kereszt érkezése előtt kezdtük keresni azokat az imákat, amit elimádkozunk a Keresztnél.

Kerestünk olyan imát, amivel Jézushoz szólunk és kerestünk olyan imákat, amivel azok a Szentek szólították meg az Urat, akiknek az ereklyéjük a Missziós Keresztben megtalálhatók (Pl: Szent Imre; Szent Erzsébet; Szent Margit).

Csodálatos „léleképítő” heteket éltünk át!

Az imacsoport létszáma tizenkét fő, és kilencen ott voltunk a Kereszt előtt a vállalt őrségen.

S ott volt velünk az Úr, aki életünket vezeti, aki lelkünket megnyugtatja, aki bátorságot és erőt ad, aki mindig segítségünkre van és aki az Eucharisztiában nekünk adta önmagát!

Dicsőség az Úrnak!

Életút imacsoport

Fotók: Döbrőssy Györgyi, Gyarmati Robin, K.V.

IEC 2020
BUDAPEST | HUNGARY

Családfagyógyító szentmisék 2. rész

– Kegyelem és kiengesztelődés

„Oldjátok fel, hogy járni tudjon.
Meg volt kötözve.”

Előző írásunkban a család fogalmát mutattuk be a családfagyógyító szentmise szemszögéből.

A katolikus családfagyógyítás azt vallja és tanítja, hogy minden mélyebb érzelmi állapotnak, szenvedélynek vannak biokémiai hatásai, amelyek a genetikai láncon, illetve a vérvonalon keresztül az utódokban is érvényesülnek. Az ezoterikus vagy súlyosan bűnös élet emellett hordozhat démoni kötődéseket is, amelyek szintén továbbadódnak. Ezektől kell megszabadulni, ezek gyógyítására szolgál Jézus megváltásának kegyelme, **így akár mi, akár szeretteink követnek el vagy szenvednek el bűnt**, a szentmisén megtörténhet a kiengesztelődés. Bocsa József atya rendszeresen végez családfagyógyító szentmiséket, és az általa vezetett liturgia legfőbb lépéseit, menetét tekintjük most át.

A családfagyógyítás lényege, hogy felszabadítjuk magunkat és szeretteinket a gonosz lélek uralma alól, és Isten uralma alá helyezzük.

Mik történnek a családfagyógyításában? Miket kell tennünk?

- Az abortált magzatokkal helyreállítjuk a szeretetkapcsolatot.
- Dolgozni kezdünk tisztítótűzben szenvedő szeretteink kiszabadításán.
- Jézus nevében ellene mondunk a gonosz lelkeknek.
- Elhatároljuk magunkat a gonosz emberektől, akik tudva és akarva teszik a rosszat.
- Elhatároljuk magunkat a világban lévő bűntől és bűnös emberektől.
- Elhatároljuk magunkat a pokolban lévő őseinktől. (Nem az a fontos, hogy kik vannak ott pontosan, hanem az, hogy a gonosz lélek őket is felhasználhatja, hogy betegségeket, megkötözöttségeket okozzon.)
- Kivesszük családunkat, házunkat, bizonyos útszakaszokat a gonosz uralma alól és Isten hatalma alá helyezzük.

A híres Bermuda háromszögben, ahol hajók süllyedtek el, repülőgépek zuhantak le, a következő történt:

Az Afrikából Amerikába hurcolt beteg négereket ott dobálták a tengerbe. Tehát rengeteg gyilkosság történt, és a tengerbe dobottak megátkozták Istent, az emberiséget, ezáltal lehívták a gonosz lelkek erejét arra a területre. Szentéletű püspökök és papok, amikor felfedezték ezt, bocsánatot kértek Istentől azok nevében, akik ezeket a gyilkosságokat elkövették, és a négerek nevében is, aki átkozódó szavakat mondtak. Szentmisék áldását kérték erre a területre. Angyalokat és szentek neveit adták az ottani területeknek. Azóta biztonságban közlekednek a hajók és a repülőgépek abban a térségben.

A Bermuda háromszög esetében megtalálható szinte minden lépés, amely a családfagyógyító szentmise részét képezi.

Hogyan végezzük a családfagyógyítást?

- Őszinte bűnbánattal
- **Az első lépés**, hogy a szentmisében az oltár elé járuló személy ne tartson haragot felebarátja ellen, „Bocsássatok meg egymásnak.” Engesztelés és családfagyógyítás szorosan összetartoznak. Az lehet csak jó engesztelő, akinek rendben vannak a kapcsolatai családjával, őseivel is. Az első és legfontosabb, hogy Istennel álljon helyre a szeretetkapcsolat, de Ő ezt feltételhez köti: „Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk…” (tehát nekünk is meg kell bocsátanunk).
- Szabadító imával

A bűnök által hozzá kötődünk a gonosz lelkekhez. Minden elkövetett bűn egy vékony drót, amely végül drótkötéllé válik.

A szabadítás által egy fényt, világosságot kapunk, hogy mi a rossz Isten szemével. Fokozatosan megváltozik a látásunk.

A megkötözöttek olyanok, mint egy madár, amelynek elég, ha egy cérnával van megkötözve.

Amíg el nem vágják azt a cérnát, nem tud repülni a madár. Sok ember azonban nem cérnákkal van megkötözve, hanem erős kötelekkel.

A szabadító imával Isten elvágja kötelékeinket, és Isten számára szabaddá válunk.

- Teljesen átadom magam Jézus Krisztusnak
- Azt akarom, hogy csak Ő vezessen
- **Fontos, hogy önmagunknak is megbocsássunk!**

Ahol családi tragédiák, gyilkosság, öngyilkosság, hirtelen, tragikus baleset következik be, ott gyakran előfordul, hogy a hozzátartozók automatikusan hárítják a történteket, nem akarják elengedni a megholtakat. Vannak, akik másokat vádolnak, esetleg átkoznak, bosszút forralnak, Istennel szembe fordulnak. Gyakori az önvád és az önmarcangolás is, aminek a szentmise keretén belül is ellene lehet mondani. Minden érintettre Isten áldását kérni is része lehet a szertartásnak.

Nem vádolom tovább magamat sem, ha Isten megbocsátott, én is megbocsátok magamnak és másoknak.

Fontos, hogy szívünkben ott maradjon a szeretet, és folyamatosan imádkozzunk megtérésükért, üdvösségükért, de a tőlük jövő gonosz hatások előtt zárjuk be a szívünket. Tanuljuk meg, hogy ne vegyük fel a kesztyűt, igyekezzünk megőrizni lelki nyugalmunkat. Így tudjuk Jézus védelmébe, oltalmába helyezni magunkat.

A családfagyógyító szentmise lezárásaként hálaadás következik.

Ha megtesszük mindezt, akkor ezek nemcsak ránk, és családunkra, hanem hazánkra, és az egész emberiségre, és a tisztítótűzben szenvedő lelkekre is hatással vannak.

A családfagyógyító szentmiséken gyakori a Lázár feltámasztásáról szóló evangélium választása. „Oldjátok fel, hogy járni tudjon. Meg volt kötözve.” Így vagyunk mi is. Olyan, mintha gödörben lennénk. Isten leengedi hozzánk a létrát. Maradhatunk a gödörben, ha tetszik, a gonosz lélek hatalma alatt, a bűneinkben, amikbe beleszerettünk. De ha megtesszük ezeket a lépéseket, akkor Isten lépésről lépésre kivezet a gödörből, és meglátjuk isten szabadító, gyógyító hatalmát.

Forrás: http://www.engesztelok.hu/irasok-tanulmanyok/149-a-csaladfa-gyogitasa

Szerző: H-B.T.
Grafika: Kiss Mónika

Historia Domus 20. rész

Az 1937-es év plébániánk életében igen mozgalmas volt. Már korábbi számunkban is beszámoltunk az április végéig terjedő időszak eseményeiről és még hátra van az év vége, hiszen ez egyben az Eucharisztikus Kongresszus előkészítésének éve is volt.

Május 23-án ünnepi főpapi mise keretében hirdették meg a szentévet a templomban, majd a kultúrházban, díszközgyűlésen. Júniusban Gödöllőn és Rozsnyón az egyházmegyei eucharisztikus napon mintegy 15000-en vettek részt bensőséges körmeneten.

Szent István (975-1038) jubileumát templomépítéssel szerette volna plébánosunk megörökíteni, de nem volt mindegy, hogy ehhez milyen pénzügyi eszközök állnak rendelkezésre a város részéről. Ígéretet tettek tízezer pengő hozzájárulásra, amelyhez kérte plébánosunk a főispán támogatását is a polgármester jelenlétében. Ezt főispán úr megígérte, sőt közbenjárását is a belügyminiszternél. Polgármester úr azonban három napra rá megtagadta a kérést azzal indokolva, hogy nincs rá fedezet. Ezt nem lehetett annyiban hagyni! Sietni kellett a főispánhoz, hogy nyomást gyakoroljon a polgármesterre. Ő azonban olyan jelentést állított össze, amely lehetetlenné tette az ígéret betartását. Indokul azt hozta fel, hogy a város az egyháznak eddig is rendelkezésére bocsátott telkeket igen nagy értékben (bár a bírói döntések e tárgyban másként vélekedtek!), sőt a Szemere bárótól kapott telket is saját adományuknak tüntette fel. Ezek után igen nehéz helyzet állt elő, mivel főispán úr sem támogathatta kérésüket. Azonban ekkor már megkezdődtek a Szemere

dr. Wimmerth Béla plébános

telepen az előkészületek, a helyzetet bonyolítandóan.

Augusztusban elkezdték a következő évi kongresszusra való tekintettel a vendégek elszállásolásának felmérését. Pestszentlőrincre 1000 fő jutott. A város minden segítséget megígért, amelyből aztán semmi sem lett. Plébánosunk ezt a kérdést is megoldotta a hívek áldozatkészségével.

Október 3-án volt a jubileumi templom alapkőletétele. Az okmány szövege így szólt:

„Az Atyának, a Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Az Úrnak 1937. évében, Kisasszonyhavának 15. napján, midőn az Egyházat XI. Leó Pápa dicsőséges uralkodása, a Váci Egyházmegyét dr. Hanauer István püspök, édes hazánkat a száműzetésben II. Ottó, örökös király távollétében, főméltóságú vitéz Nagybányai Horthy Miklós kormányzó kormányozta, dr. Darányi Kálmán miniszterelnöksége, dr. Preszly Elemér főispánsága, Ney Géza alispánsága, dr. Balogh Géza polgármestersége, Steiner Mór egyháztanács elnöksége idejében, dr. Wimmerth Béla pápai prelátus, pesti főesperes, prépost plébános alatt, a Szemere telepi hívek buzgólkodásából Aggházy Tibor építész mérnök, Bajnóczy Géza vezetésével a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus és Szent István királyunk 900 éves évfordulója alkalmából, Isten dicsőségére és a hívek lelkének megmentésére megkezdtük az építkezést, és tettük ezen okmányt örök emlékezetül a Szent István király tiszteletére építendő jubileumi templom alapkövébe. Buzgón kérjük Szent István királyunkat, esdje le számunkra a Mindenható Isten bőséges kegyelmét, hogy a megkezdett művet Isten nagyobb dicsőségére befejezhessük."

Novemberben tető alá került a templom, bár az elégedetlenkedők kicsinek találták, végül beletörődve, a tornyot tartották alacsonynak. De azért a templomhoz nem járultak hozzá….

Forrás: szemeretelep.hu

November 7-én nagyszabású eucharisztikus gyűlést tartottak a Kultúrházban. Ugyancsak e hónapban háromnapos triduumot (szentbeszédek, ájtatosságok sorozata nagyböjtben, adventben, ill. templombúcsúk alkalmával) tartottak a szentév alkalmából a tanuló ifjúság részére.

Decemberben pedig megkezdték az Eucharisztikus Világkongresszus és a Szent István jubileumi évet ismertető előadásokat heti két alkalommal.

Sz.M.

Templomunk felújításáról

Már évek óta készültünk templomunk fűtését korszerűsíteni, amire az adott okot, hogy utóbbi időben egyre gyakrabban jelentkeztek szivárgások a toldásoknál, másrészt a hittantermet és a karzat mögötti próbatermet nem lehetett külön fűteni, hanem csak úgy, ha a templomi fűtést is feljebb vettük. A közel húsz éves rendszer megszolgálta az árát, és hálás köszönettel tartozunk elődeinknek, akik annak idején a kor legkorszerűbb fűtési rendszerét építették ki. Az új technológia már lehetővé teszi nem csak a helyiségek külön-külön való hőszabályozását, hanem a templom padlófűtését és a radiátorok külön szabályozását is, így költséghatékonyabb lehet a rendszer működtetése. A költségek jelentős részét az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye biztosította, de nem elhanyagolható a kedves testvérek nagylelkű támogatása, valamint kerületünk önkormányzatának tavalyi és idei céltámogatása sem. Ezúton is hálás köszönetet mondunk mindenkinek, a Jóisten fizesse meg bőségesen nagylelkű támogatásukat!

Mint minden ingatlannál, úgy a templomnál is mindig akad tennivaló. Következő lépésben a padokat szeretnénk kicserélni, amiben számítunk minden testvérünk támogatására, aki sajátjának tekinti közösségünket és a templomunkat. Néhány év múlva ünnepeljük templomunk megáldásának 100. évfordulóját. Elődeink rendkívül zord történelmi időkben tudtak áldozatot hozni, hogy méltó helyet építsenek az Isten igéjének a meghallgatására és a szentségekben való részesedésre, most nekünk kell feltalálnunk magunkat, hogy Isten házát sajátunknak érezhessük a részünkről meghozható áldozataink által is. Örömmel és köszönetünk jeléül tüntetjük fel azon személyek illetve családok nevét a padokon, akik vállalják egy vagy több pad költségének az árát. Hamarosan jelezzük, hogy mennyibe kerül egy-egy padnak az elkészítése.

A fentieken kívül, a hittanterem bejáratának az akadálymentesítését is fontos tennivalónak találjuk, mivel ily módon válna lehetővé a kerekesszékkel közlekedő idős és fiatal testvéreinknek egyaránt a mosdó használata, ami a hittanterem előterében van.

Kérve minden testvérünk megértését, bízom benne, hogy sokan vagyunk, akik azt valljuk, hogy amit létre tudunk hozni, az nem a mienk, hanem azt a Jóisten általunk akarja az utókornak elkészíttetni. Ahogy mi hálát adva elődeink áldozatos munkájáért élünk a ránk hagyott örökség ajándékával, úgy nekünk is gondoskodnunk kell olyan "hagyatékról", amiért minket is imáikba foglal majd az utókor.

Isten áldását kérve terveinkre és a hívek közösségére, szeretettel:

Tampu-Ababei József plébános

Szeptembertől megváltozik a hétköznapi miserend a Főplébánián. **Hétfőn és szerdán csak reggel ½ 8-kor tartunk szentmisét.** Kedden, csütörtökön és pénteken reggel ½ 8-kor és este 6 órakor lesz szentmise. **A gyászmiséknek a csütörtök esti 6 órai szentmisét jelöljük ki.** A hétvégén továbbra is szombaton reggel ½ 8, este 6, vasárnap reggel 7, 9, ½ 11 és este 6 órakor lesz szentmise. Köszönjük a szíves megértést.

Szeptember 15-én lesz a tájékoztató szülőknek és gyermekeknek az **elsőáldozásra való felkészülésről**. A tanév során elsőáldozási felkészülés minden hónap 1. és 3. vasárnapján lesz a 9-es mise után. A Szent Lőrinc Iskola diákjainak egy másik időpontban külön tájékoztatójuk lesz az iskolában.

Szeptember 30-án, hétfőn este ½ 7-től lesz az **ifjúsági szentségfelkészítés** (keresztelés, elsőáldozás, bérmálás) kezdő alkalma fiataloknak és szüleiknek. A tanév során a felkészülési alkalmak hétfőnként lesznek este ½ 7-től.

Október 1-től kezdődik a **PKH** a megszokott időben ¼ 5-től, és keddenként ebben az időpontban lesz a tanév során.

Október 2-ától szerdánként este 7 órától lesznek a **felnőtt keresőknek** (katekumeneknek) közös felkészülése. Előzetes jelentkezés a plébánián adható le.

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

Szentmisék rendje évközben

Miserend:

Hétfő:	7:30	-
Kedd:	7:30	18:00
Szerda:	7:30	-
Csütörtök:	7:30	18:00
Péntek:	7:30	18:00
Szombat:	7:30	18:00
Vasárnap:	**7:00, 9:00, 10:30, 18:00**	

Gyóntatási rend:

Hétfő reggeltől péntek reggelig:	mise előtt 1/2 órával
Pénteken az esti mise előtt:	1 órával
Előre egyeztetve	

Kápolnák	Vasárnap:
Szt. Lőrinc	7:30
Szt. József	9:00
Gyóntatás mise előtt	

Irodai szolgálat:

Hétfő:	9:00 - 12:00	15:00 - 18:00
Kedd:	9:00 - 12:00	15:00 - 18:00
Szerda:	9:00 - 12:00	-
Csütörtök:	9:00 - 12:00	15:00 - 18:00
Péntek:	9:00 - 12:00	15:00 - 18:00

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Tampu-Ababei József plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Hős-Burucs Tímea
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné
Következő lapzárta: 2019. november 1.